

Sygn. akt. XXIII Gz 281/18

POSTANOWIENIE

Dnia 11 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie XXIII Wydział Gospodarczy Odwoławczy w składzie: Przewodniczący:SSO Tomasz Szczurowski (spr.)

Sędziowie:SO Anna Gałas

SO Anna Janas

po rozpoznaniu w dniu 11 kwietnia 2018 r. w Warszawie na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) spółka z ograniczoną odpowiedzialnością

spółki komandytowej w W.

przeciwko (...) spółce z ograniczoną odpowiedzialnością

w K.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie z dnia 1 sierpnia 2016 r., sygn. akt IX GNc 9432/15

postanawia:

oddalić zażalenie, pozostawiając rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego

Sądowi Rejonowemu w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

SSO Anna Janas	SSO Tomasz Szczurowski	SSO Anna Gałas
----------------	------------------------	----------------

Sygn. akt XXIII Gz 281/18

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem z dnia 1 sierpnia 2016 r. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym dla m. st. Warszawy w Warszawie, uznał doręczenie nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu pozwanemu za bezskuteczne (pkt 1), uchylił zarządzenie z dnia 30 marca 2016 r. w przedmiocie stwierdzenie prawomocności orzeczenia z dnia 30 października 2015 r. (pkt 2), uchylił zarządzenie z dnia 30 marca 2016 r. w przedmiocie uznania przesyłki z dnia 8 grudnia 2015 r. za skutecznie doręczoną (pkt 3), nakazał zwrócić powodowi kwotę 6 zł tytułem zwrotu nadpłaconej opłaty kancelaryjnej od wniosku o nadanie klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu wskazano, że w dniu 30 października 2015 roku wydany został niniejszej sprawie nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym. Przedmiotowy nakaz zapłaty uznano za skutecznie doręczony pozwanemu w dniu 30 grudnia 2015 r. na podstawie art. 139 § 1 k.p.c. Pozwany w dniu 31 maja 2016 roku wniósł o doręczenie mu

odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu oraz ewentualnie o przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu od nakazu zapłaty. W uzasadnieniu wniosku pozwany wskazał, że wydany w sprawie nakaz zapłaty nie stał się prawomocny z uwagi na brak skutecznego doręczenia orzeczenia stronie pozwanej. Wskazał, że nie można było uznać korespondencji zawierającej odpis nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu za skutecznie doręczoną pozwanemu na podstawie art. 139 § 1 k.p.c., gdyż w okresie doręczenia przesyłki sądowej zawierającej odpis nakazu zapłaty, pozwany takiej przesyłki nie otrzymał, jak również doręczyciel nie pozostawił żadnych zawiadomień, celem możliwości odbioru przesyłki z placówki pocztowej. Przewodniczący w Sądzie Rejonowym wskazał, że wniosek pozwanego o doręczenie mu odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu okazał się zasadny. Argumentacja przytoczona przez pozwanego w piśmie z dnia 31 maja 2016 r. zmierzała bowiem do wykazania bezskuteczności doręczenia korespondencji sądowej, zawierającej odpis pozwu i nakazu zapłaty, a co za tym idzie do wykazania, że nakaz zapłaty nie uprawomocnił się. Doręczenie orzeczenia jest podstawowym warunkiem stwierdzenia jego prawomocności, co w przypadku nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym warunkuje nadanie mu klauzuli wykonalności. W niniejszej sprawie nie doszło zdaniem Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym do skutecznego doręczenia pozwanemu odpisu nakazu zapłaty wraz z odpisem pozwu. Warunkiem skutecznego doręczenia pisma sądowego w trybie art. 139 § 1 k.p.c. jest

pozostawienie pisemnego zawiadomienia o złożeniu tego pisma w urzędzie pocztowym czyli prawidłowe awizowanie przesyłki. Skuteczność takiego doręczenia, tj. „przez awizo” warunkuje stwierdzenie, że adresat w sposób nie budzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu przeznaczonego dla niego pisma sądowego oraz miejsca, w którym może je odebrać. Brak tego zawiadomienia, jak też wątpliwość czy dotarło ono do adresata czyni doręczenie bezskutecznym (postanowienie SN z dnia 21. czerwca 1988r. III CRN 172/88).

W niniejszej sprawie, na podstawie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, nie zachodziły podstawy do przyjęcia z całą pewnością, że przesyłka sądowa zawierająca odpis nakazu zapłaty, kierowana do pozwanego, była skutecznie doręczona przez awizo, a zatem, że adresat w sposób niebudzący wątpliwości został zawiadomiony o nadejściu przeznaczonej dla niego korespondencji sądowej oraz miejscu w którym może ją odebrać. Pismem z dnia 18 lipca 2016 r. doręczyciel (...) S.A., uznał reklamację doręczenia przesyłki z dnia 8 grudnia 2015 r., zawierającej odpis nakazu zapłaty, za zasadną w całości z uwagi na fakt, iż zapisy tras (...) nie potwierdzają obecności doręczyciela pod wskazanym na przesyłce adresem. Powyższe pismo doręczyciela potwierdza zatem twierdzenia pozwanego o braku pozostawienia w jego skrzynce pocztowej pisemnego zawiadomienia o złożeniu pisma w urzędzie pocztowym. Wobec powyższego nie można było uznać za skutecznie doręczoną pozwanemu przesyłkę sądową zawierającą odpis nakazu zapłaty oraz odpis pozwu, a co za tym idzie zarządzenie z dnia 30 marca 2016 r. w przedmiocie uznania przesyłki za skutecznie doręczoną pozwanemu należało uchylić, o czym orzeczono w pkt 1 i 3 zarządzenia z dnia 1 sierpnia 2016 r.

Mając na względzie powyższe nakaz zapłaty w niniejszej sprawie nie został skutecznie doręczony pozwanemu, a zatem nie uprawomocnił się, co zdaniem Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym wymagało wydania zarządzenia o charakterze technicznym – o uchyleniu zarządzenia z dnia 30 marca 2016 r. w przedmiocie stwierdzenia prawomocności orzeczenia z dnia 30 października 2015 r. Zarządzenie to nie ma formy postanowienia, gdyż nie jest to postanowienie o stwierdzeniu prawomocności wydane w trybie art. 364 k.p.c. Nadto dla stwierdzenia prawomocności w rozumieniu art. 364 k.p.c. wymagany jest wniosek strony. W niniejszej sprawie powód nie składał wniosku o stwierdzenie prawomocności nakazu zapłaty, w związku z czym Sąd nie wydał takiego postanowienia.

Powód zaskarżył powyższe zarządzenie zażaleniem w zakresie pkt 1-3, przy czym zaznaczył, że rozstrzygnięcie zawarte w pkt 1 i 3 skarży na podstawie art. 380 k.p.c.

Wnoszący zażalenie wskazał, że zaskarżone postanowienie zostało wydane z naruszeniem przepisów prawa procesowego, albowiem nakaz zapłaty został pozwanemu skutecznie doręczony, a ewentualne nieprawidłowe doręczenie może być zwalczane poprzez inne środki niż wniosek o doręczenie.

Wobec powyższego powód wniósł o uchylenie zaskarżonego zarządzenia i zasądzenie kosztów postępowania.

Pozwany wniósł o oddalenie zażalenia i zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania zażaleniowego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Zażalenie jako bezzasadne zasługiwało na oddalenie.

W niniejszej sprawie zasadniczy spór dotyczył kwestii prawomocności wydanego w niniejszej sprawie nakazu zapłaty. W tym miejscu należy zaznaczyć, że zgodnie z art. 502 § 1 k.p.c. w nakazie zapłaty nakazuje się pozwanemu, żeby w ciągu dwóch tygodni od doręczenia tego nakazu zaspokoił roszczenie w całości wraz z kosztami albo w tym terminie wniósł sprzeciw do sądu, przy czym w myśl art. 502 § 2 k.p.c. pozwanemu doręcza się nakaz zapłaty wraz z pozwem i pouczeniem o sposobie wniesienia sprzeciwu, o treści art. 503 § 1 zdanie trzecie oraz o skutkach niezaskarżenia nakazu. Wreszcie z mocy art. 504 § 2 k.p.c. nakaz zapłaty, przeciwko któremu w całości lub w części nie wniesiono skutecznie sprzeciwu, ma skutki prawomocnego wyroku.

Z powyższej regulacji prawnej jednoznacznie wynika, że warunkiem prawomocności nakazu zapłaty jest doręczenie pozwanemu nakazu zapłaty wraz z pozwem oraz bezskuteczny upływ terminu do wniesienia sprzeciwu. W przedmiotowej sprawie przesyłka zawierająca przesłany pozwanemu nakaz zapłaty wraz z pozwem i pouczeniem nie została odebrana przez pozwanego. Zgodnie z informacjami zawartymi na przesyłce była ona dwukrotnie awizowana przez doręczyciela w dniu 15 grudnia 2015 r., 23 grudnia 2015 r., zaś jej zwrot nastąpił w

dniu 31 grudnia 2015 r. Następnie zarządzeniem z dnia 03 marca 2016 r. przesyłka ta na zasadzie art. 139 § 1 k.p.c. została uznana za doręczoną pozwanemu.

W kontekście powyższych ustaleń należy zaznaczyć, że doręczenie przesyłki sądowej w sposób określony w art. 139 § 1 k.p.c. stwarza jedynie domniemanie doręczenia. Doręczenia przewidziane w art. 139 § 1 k.p.c. oparte są na domniemaniu, że pismo sądowe dotarło do rąk adresata i że w ten sposób doręczenie zostało dokonane prawidłowo. Domniemanie to jednak może być przez stronę obalone. Adresat może bowiem dowodzić, że pisma nie otrzymał i o nim nie wiedział, gdyż osoba, której pismo doręczono zastępczo, bądź urząd, w którym je złożono, nie oddały mu pisma (postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 września 1970 r., I PZ 53/70, OSNC 1971/6/100).

W ocenie Sądu Okręgowego Przewodniczący w Sądzie Rejonowym trafnie uznał, że domniemanie wynikające z art. 139 § 1 k.p.c. zostało w niniejszej sprawie obalone. Należy bowiem przypomnieć, że doręczeniu przesyłki w sposób wynikający z art. 139 § 1 k.p.c. zaprzeczył adresat. W wyniku zaś reklamacji doręczenia dokonanej przez Sąd Rejonowy doręczyciel wskazał, że z jego dokumentacji nie wynika ażeby listonosz w datach dokonywania awizo był pod adresem wskazanym na przesyłce, będącej adresem pozwanego (k. 95). Takie stanowisko doręczyciela uzasadniało przyjęcie, że nie zostały spełnione warunki na których opiera się domniemanie wynikające z art. 139 § 1 k.p.c., a wobec tego zasadnie zarządzenie w powyższym zakresie zasługiwało na uchylenie, co natomiast prowadziło do wniosku, że nakaz zapłaty wraz z pozwem w niniejszej sprawie nigdy nie zostały pozwanemu doręczone. Ta ostatnia okoliczność implikowała trafny wniosek Przewodniczącego w Sądzie Rejonowym, iż nakaz zapłaty nie stał się prawomocny. Z tych też względów zasadnie doszło do uchylenia zarządzenia o stwierdzeniu prawomocności. Powyższe dowodzi niezasadności zażalenia w całości.

Trzeba jeszcze nadmienić, że wbrew twierdzeniom zawartym w zażaleniu pozwany wybrał właściwy środek i wniósł o doręczenie nakazu zapłaty, a nie przywrócenie terminu do wniesienia sprzeciwu. Zgodnie bowiem z art. 168 § 1 k.p.c. jeżeli strona nie dokonała w terminie czynności procesowej bez swojej winy, sąd na jej wniosek postanowi przywrócenie terminu. Trzeba jednak wyraźnie zaznaczyć, że przywrócenie terminu jest możliwe wówczas, gdy doszło do jego bezskutecznego upływu bez winy danego podmiotu. Tymczasem w niniejszej sprawie termin do wniesienia sprzeciwu nie rozpoczął biegu, albowiem nie doszło

do doręczenia pozwanemu nakazu zapłaty wraz z pozwem. Formułowanie w tych okolicznościach wniosku o przywrócenie terminu byłoby całkowicie bezzasadne.

Jednocześnie należy wskazać, że w związku z postanowieniem z dnia 3 października 2017 r. w sprawie XXIII Gz 965/17 zostało sporządzone uzasadnienie do skarżonego w niniejszej sprawie zarządzenia, co nie pozwala przyjąć, że doszło do naruszenia jakichkolwiek przepisów postępowania.

Mając powyższe na uwadze z mocy art. 385 w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. postanowiono jak powyżej.

O kosztach postępowania zażaleniowego postanowiono w myśl art. 108 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.

SSO Anna Janas	SSO Tomasz Szczurowski	SSO Anna Gałas
----------------	------------------------	----------------